

starejši in najzvestejši njegov naročnik in čitatelj. Vseskozi zavedni Slovenec je tudi v najhujših burjah predvojnega časa branil in moško zagovarjal narodove pravice, če tudi so ga zato smrtno sovražili narodni mlačneži in odpadniki ter je manjkalo le za las, da ga niso ob izbruhu svetovnega klanja odpeljali v graške zapore. Stroge krščanske vzgoje in odločne narodne zavesti se je našel v svojem rojstnem kraju Pivola pri Hočah ter jo to dvoje s svojo zvesto ženo, rojeno Kavbe, globoko zasadil v srca svojih na Jelovcu in v Rušah delujočih sinov Lovrenca in Franca. Tak mož-značaj, tako velik prijatelj našega ljudstva in tako globoko verni kristjan, Lovrenc Čiček, naj počiva v miru in zavziva svetli raj!

Gornja Sv. Kungota. V zadnji številki je bil objavljen kratek dopis o smrti in pogrebu blagopokojne župnikove tete Terezije Marinič. K zadnjemu poročilu je treba o vsestransko vzgledni pokojni dostaviti še naslednje: Blaga tatica je natančno spolnjevala dve zapovedi: zapoved ljubljnosti do Boga in do bližnjega. Ko je še bivala na svojem domu v Litmerku pri Ormožu, ji nikdar ni bila pot prešla v cerkev, tudi nobeno vreme je ni zadržalo ob nedeljah in praznikih doma, in navadno je šla že večkrat v soboto in je celo nedeljo tam ostala, samo da je bila pri dveh sv. mašah in pri sv. blagoslovu. Res prekrasen zgled marsikateremu kristjanu, ki že zaradi kolikaj slabega vremena ostane doma. V mladih letih je čutila poklic za samostansko življenje, je šla, a se je po enem letu zopet vrnila radi družinskih razmer na svoj dom na Gornjem Krapju. Bila pa je sila delavna, kot čebelica pridna, in skrbela je za vzorni red pri hiši, da se je reklo splošno, če hočeš videti red in snago, pojdi k Marinički na Litmerk. Njena hiša pa je bila tudi sila gostoljubna, vsak je bil postrežen, katerikoli prišel, uradnik, navadni človek ali duhovnik. Nad vse je spoštovala duhovnike, zato se je vsak rad ustavil, ker je znal, da pride v duhovsko hišo. Njena soba in stanovanje je bilo polno sv. podob in kip Matere božje je zavzemal prvo mesto. Ko je že močno pešala, vendar vsaki dan premišljevanja ni opustila. Najljubše ji je bilo premišljevanje o Jezusovem trpljenju, kjer se je pogostoma jokala,

gledajoč trpečega Zveličarja toliko trpeti. Kako si je k srcu jemala bridko žalost trpeče Jezusove matere! Nikdar ni bilo v Gornji Sv. Kungoti okoli župnišča toliko lepih rož, kot je bilo ves čas, dokler je bila pokojna zmožna iste gojiti in negovati. Pri vsakem obisku v cerkev je vsakokrat pobožno poljubila sveto veliko razpelo in za trenutek obstala, gledajoč Odrašenika trpečega na križu. V cerkvi je bila vsem najlepši zgled. Kako goreče je molila, in po sv. maši jo je trebalo velikokrat siliti, da gre iz cerkve, ker ji je pogostoma slabo prihajalo. Kot vzor ponižnosti je bila pokojna Terezija, ki nikdar ni iskala posvetnega veselja in zahvale; sramežljiva je bila tako, da se posebnemu prizadevanju domačega župnika ni dala pregovoriti, da bi jo fotografiral in zato žalibog slika ni na razpolago. Kot je vedno molila, je tudi zadnje tedne, ko je strašno trpela, držala roke sklenjene na prsih in oklepala se je krčevito sv. rožnega venca. Šla je po zasluženem plačilo in da bo za nas uboge molila. Izpolnilo se je nad njo: Kdor Marijo časti, se ne pogubi.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Leto se približuje h koncu, v katerem smo imeli več hudega kakor dobrega, ker vedno še nas prešinja duh svetovne krize, poleg pa še vse polno križev in težav. Že dve leti zaporedno smo bili poškodovani po toči, zlasti pri vinogradih smo že postali celi reveži, če že komaj stroške dobimo nazaj, pa moramo biti zadovoljni. Če bi bilo letos sadje, bi bilo itak vse poškodovano. Veliko jesenskega dela je še izostalo, ker je bilo prej samo deževje, potem pa predčasni sneg, tako, da je že en mesec prej zima, kakor je bila zadnja leta. Bodočnost je temna, ker ne vemo, kakšna še bo. Krog novega leta, pred in še potem je čas, da damo naročnino za »Slovenskega gospodarja«, toliko bomo že še zmogli, saj nam je bil najboljši svetovalec skozi vse leto. Pridobivajmo še tudi nove naročnike. Večkrat se sliši, da kdo reče: Jaz bi tudi naročil, pa ne vem, kako bi! Takim pomagajmo mi, kateri znamo. »Slovenski gospodar« bi naj imel veliko družino v prihodnjem letu. Vse stare naročnike in še veliko novih zraven!

Požar švedskega parnika. Posadka je še pravočasno ostavila ladjo.

iskala je povsod, ali brata ni bilo, samo majhna miška se je brž skrila v luknjico.

Sestra-čarovnica se je silno razjezila, škripala je z zobmi in je pohitela za kraljevičem, da bi ga prišla. Ivan-kraljevič je čul za seboj šumanje, obrnil se je in glej, sestra ga zasleduje. Tedaj je zamahnil z robcem in takoj je bilo med njim in sestro veliko, globoko jezero. Preden je mogla čarovnica preplavati jezero, je bil kraljevič že daleč. Tedaj pa je ona hitela še bolj. Že je bila blizu.

Drvar je zapazil, da beži kraljevič od sestre. Takoj je zvalil najdebelejše debile posekanih dreves na velik kup, cela gora lesa je to bila: čarovnica ni mogla prek. Začela si je delati pot, grizla je in grizla in res se je pregrizla na drugo stran. Ivan-kraljevič je bil že daleč spredaj.

Hitela je in hitela, še malo, pa ga ima.

Rudar je zagledal čarovnico in je brž začel spravljati zemljo na velik kup, tako da je v najkrajšem času nastala visoka gora, preko katere čarovnica ni mogla. Začela se je mučiti, da bi si napravila pot, a med tem časom je kraljevič zopet utekel. Nazadnje pa se je čarovnica vendar prerila skozi goro in hajd za bratom. Kmalu ga je zagledala in mu je zakričala: »Zdaj te pa imam, ne uideš mi več!«

Ivan-kraljevič je uvidel, da mu ni več rešitve. Zaklical je pred dvorom sestre Solnce:

»Solnce, solnce, odpri okence!«

Sestra Solnce je odprla okno, kraljevič pa je skočil skozi s konjem vred. Čarovnica je prosila in prosila, naj ji dādo bratovo glavo, a sestra Solnce se na te prošnje ni ozirala. Tedaj je čarovnica zaklicala:

»Tedaj pusti vsaj, da poskusiva z bratom, kdo je od naju težji. Tu je velika, dolga deska, ki je v sredini podložena. Ivan-kraljevič naj sede na en konec, jaz pa se postavim na drugega. Če nagem desko na svojo stran, ga bom snedla, če je pa on težji — naj me ubije!«

Ko je čarovnica stopila na svoj konec z veliko silo, je vrglo Ivana tako visoko, da je padel naravnost v nebo, v grad Solnce, čarovnica pa je pri tej priči padla na tla in je bila mrtva.

vid, mišice na tlniku otrpnejo, ker so odrekli v njih živci. Človek ne more več poljubno pregibati glave, ki mu niha semintja. Domačini trdijo, da zlomi ugriz te kače žrtvi tlnik.

Prebivalstvo v Mandžuriji.

Vsega prebivalstva šteje Mandžukuo ali Mandžurija 33,6 milijona duš, od tega je približno 30 milijonov Kitajcev. Število doseženih Korejcev znaša približno 800.000 oseb. Japonci cenijo na 300 tisoč duš. Rusov je samo 1400. Potem pridejo še majhne skupine in sicer: 529 Angležev in 384 Nemcev.

Širite „Slov. gospodarja“!